

# „SILVA“

## ON VALMIMAS

Opereti avaetendus 7. detsembril

Kes nüüd ennelõunatundidel satub „Estonia“ uude asukohta, endisesse kino „Gloriasse“, seda tervitavad ammukuuldud, kuid ikka ja alati nautimisväärseid operetti „Silva“ meloodiaid, ja neid on täis kogu maja. Orkester mängib „Silva“ valsse all oma harjutusruumis, ülal laval aga laulab Silva ise klaveri saatel. Püüame selles „Silva“ valmimise saginas kinni näitejuht Agu Lüüdiku, et teada saada, kuidas ja kunas näeme operetti „Silvat“ valmina.

„Kui kõneldakse, et meie operetti sõjalolude tõttu on kaotanud palju, siis ma ütlen, et see on tagasihoidlik väljendus. Meie operetti on kaotanud kõik,“ algab Agu Lüüdik oma keskustelu. Kui algasin opereti ettevalmistustöödega, siis mõnigi kolleeg ütles mulle: „On sul, Agu, agä optimismi. Praegu operetti? Kust saad primadonna? Ja kust võtad subreti, kust opereti premjääri? Ei, sõbrake, jäta parem. Ütle, et operetti sellistes oludes, kus pole lavajõudegi, ei saa teha, ja asi on selge.“ Aga ma olin isemeelne ega jätnud. Kuulus eesti jonn võitis. Nüüd on siis lugu niikaugel, et tuleval neljapäeval, kui asi selles suunas edasi areneb kavatseme „Silva“ lavale tuua. Muidugi teha on palju. Kostüümide küsimus on raske. Aga pole viga. Teeme operetti kasvõi iseenda optimismiga. Asi peab edenema,“ lausub näitejuht kindlalt.

„Tea, et kõiki huvitab, kust sain endale kohaseid inimesi operetti. Eesti vanasõna aga ütleb, et kes otsib, see ka leiab. Mul on „Silva“ kahes koosseisus ja mul oleks võimalusi seda isegi kolmes koosseisus teha olnud. Häda ajal on alati abi kõige lähemal. Kui ma olin kimbatuses, kust Silvat saada, tuli saatuse armulikult tahtel ja heasoovlikusel mulle kui „taevast saadetud“

Näitejuht Agu Lüüdik ei ole mänguga siiski veel päri ja annab juhatusi näitlejatele, mis teha, et kõik veelgi ladusamini läheks.

Olga Lund. Nüüd on mul koguni kolm Silvat. Elsa Maasik, Olga Lund ja Therese Masing. Viimane on küll meile veel noor jõud, ent väga hea. Suur mure oli operetipremjääri pärast. Siis õnneust mul saada Edviniks Paul Mägi ja Feliks Juhandi. Mõlemad noormehed on lootustandvad, ja mis praegu veel puudu, selle kasvatame peagi juurde. Boniks on Endel Pärn ja Rudolf Nuude. Subrettideks, kes kehastavad Staszky't, on Sofie Sooäär ja Kländia Tiidus-Ojatar. Viimane on noor jõud meie koorist, kuid omab palju loomulikkust lavaandis. Ferrit kehastavad seekord Paul Pinna, F. Malmsten ja B. Hansen. Vürstina esineb V. Leetjärv ja mina, kuna vürstinnaks on opereti „raudvara“ Lulli Virkhaus. Nagu näha, oleme koosseisu „kokku klappinud“, ega olegi väga viga. Muidugi, selleks, et seda kõike saada, tuli palju käia, otsida, kuulata, pettuda, loota, uskuda ja siis väikese kartusega südames, et ei tea, kuidas läheb, alles tööle asuda. Oleme seekordsesse operetti võtnud palju noori jõude, keda tuleb veel koolitada.

Olen operette lavastanud 26 aastat, ja ikka, kui olen oma ansambli juba kokku sulatanud, lööb saatus vembu sisse ja hakka jälle otsast peale. Nii suurt ja põhjalikku uuendustööd kui



praegu, ei ole varemalt küll teha tulnud. Tea,“ ütleb Agu Lüüdik ja jääb nukraks, „et nii palju, kui meie ka püüame, rahvas ei rahuldu ikka täielikult ja ütleb, et see ning teine oleksid ikka paremini teinud.“ Ma ütlen, see on ainult endasugestioon. Isegi noored jõud suudavad ja saavad palju.“

Kui puudutame opereti tantsulist külge, selgub, et tantsurühma juhtideks on Anja Ekston ja Boris Blinoff. Tantsurühm on säilinud peagu endises koosseisus ja see tuleb tööle kasuks. Koori koosseisu on võetud tublisti uusi jõude. Et noored jõud on aga kõik varemalt laulu alal töötanud, ei ole takistusi ega esine liinki.

Ei, operetti meie tagaplaanile ei jäta. Järgmise lavastusena tuleb „Montmartre'i kannike“, siis „Mustlasparun“ ja veel palju muud. Loodame, et rahvas on meiega rahul,“ ütleb Agu Lüüdik optimistlikult.

Seda usume ja selles veendume „Silva“ etendusel 7. det., mis kujuneb operetihooja avaetenduseks.



Rõõmus kohtumistseen 3. vaatusest. Keskel Ferri (P. Pinna), vasakul Boni (R. Nuude) ja paremal Silva (O. Lund).